

Arrest

nr. 243 870 van 10 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 22 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van de Gazastrook en geboren te zijn op X 1986.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 30 juni 2018. Op 4 juli 2018 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 januari 2020 en 11 februari 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 17 juni 2020 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn op 16 december 1986. U heeft steeds in Ma'ani te Khan Younis gewoond. Sinds eind 2015 leefde u ondergedoken op verschillende plaatsen in Gaza omwille van uw vervolgingsredenen. U bent gehuwd met D.G. en heeft vier kinderen. Uw gezin verblijft momenteel nog in Gaza. U bent geregistreerd bij het UNRWA. U heeft in Gaza steeds in de bouw gewerkt. Het laatste jaar voor uw vertrek uit Gaza was u werkzaam als taxichauffeur.

Uw persoonlijke vervolgingsredenen vinden hun grondslag in twee familievetes die los staan van elkaar. Rond 2006 à 2007 ontstond het conflict tussen uw familie en de familie K.. Binnen dit conflict werden verschillende familieleden aan beide kanten gedood. Binnen dit familieconflict werd u in 2006 of 2007 samen met drie neven ontvoerd en gevangen gehouden in een huis van de familie K. voor drie dagen. U bent toen vrijgekomen met behulp van T.A.D., die lid was van het democratisch front en banden had met de familie K.. Dezelfde avond van uw vrijlating volgde er nog een schietincident tussen beide families.

Binnen de familie A.G. zelf heerste er eveneens een familieconflict. Deze vete vindt zijn oorsprong in 1995, waarbij een persoon genaamd I. vermoord werd na een ruzie met uw oom H.. U oom werd hiervoor gearresteerd, kwam in 2008 terug vrij en werd kort nadien vermoord door A., de zoon van I.. In juli 2015 werd u ontvoerd en geslagen op een verlaten plaats te Sawafi door J. en W., twee kinderen van uw oom H.. U werd diezelfde dag 's avonds bewusteloos naar het ziekenhuis overgebracht. Nadat u uit het ziekenhuis ontslagen werd, besloot u onder te duiken. U dook aanvankelijk onder bij uw schoonouders, waarna u zich steeds verplaatste en onderdook bij vrienden of familie op verschillende locaties in Gaza. Eén maand na uw ontslag uit het ziekenhuis begonnen uw neven u telefonisch te bedreigen. U kreeg toen twee à drie keer per week berichten waarin ze dreigden om u te vermoorden en u beledigden. U bleef daarom tot aan uw vertrek ondergedoken. U zag in die periode uw echtgenote en kinderen maandelijks bij haar familie en ging heimelijk op bezoek bij uw familie.

U heeft Gaza verlaten op 13 mei 2018. Via Egypte, Mauritanië, Algerije, Marokko, Spanje en Frankrijk kwam u in België aan op 30 juni 2018. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 4 juli 2018. Enkele dagen voor u verliet ook uw broer A. H M A. (OV (...)) Gaza. Uw broer M. H M A. (OV (...)) en uw schoonbroer S. S M A. (OV (...)) verblijven in België en kregen in 2015 de vluchtelingenstatus toegekend.

Bij terugkeer naar Gaza vreest u gedood te worden door W.. J. is ondertussen overleden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw paspoort (d.d. 17/01/2017), uw identiteitskaart, uw huwelijksakte, uw UNRWA-registratiekaart en uw geboorteakte (d.d. 18/06/1998), deze van uw echtgenote en uw kinderen. U legt vervolgens ook een kopie neer van de volgende documenten: drie medisch attesten en een verklaring van de mukhtar.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van het UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook. U legt uw UNRWA-registratiekaart neer (notities persoonlijk onderhoud, d.d. 13/01/2020, CGVS 1, p. 8). U verkreeg voedselhulp sinds uw huwelijk, uitgezonderd van een onderbroken periode van ongeveer anderhalf jaar in 2009 (CGVS 1, p. 6). Als uw kinderen ziek waren, kon u terecht bij het UNRWA (CGVS 1, p. 6). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u ten eerste uw vrees om gedood te worden door W. of een van zijn broers, naar aanleiding van het familieconflict binnen de familie A.G.. (CGVS 1, p. 10; notities persoonlijk onderhoud, d.d. 11/02/2020, CGVS 2, p. 17). Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

Vooreerst is het zeer opmerkelijk dat uw kennis over het familieconflict bijna nihil is en u er zelf tegenstrijdige verklaringen over aflegt, wanneer naar meer informatie wordt gevraagd. Zo verklaart u aanvankelijk dat uw oom H. in 2008 werd vermoord en dat na minstens 18 jaar gevangenschap sinds 1995 (CGVS 1, p. 9). In datzelfde onderhoud verklaart u vervolgens dat H. werd vermoord in 2003 na acht jaar gevangenschap (CGVS 1, p. 11, p. 12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat u niet goed data kan onthouden (CGVS 2, p. 7). Deze uitleg is niet ernstig gezien uw oom H. de protagonist is in het ontstaan van het familieconflict en u omwille van dit conflict net uw land van herkomst bent ontvlucht. Ook kan u met weinig zekerheid zeggen op welke manier uw oom H. werd vermoord. Zo verklaart u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat uw oom werd doodgeschoten met een pistool (CGVS 1, p. 12). U bent hier echter niet zeker van (CGVS 1, p. 12). Ook bij uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u niet te weten op welke manier uw oom H. om het leven is gekomen (CGVS 2, p. 2). Verwacht mag worden dat u zich in tussentijd toch zou hebben geïnformeerd, bijvoorbeeld bij uw beide broers in België. Het is daarnaast ook merkwaardig dat u weinig kennis heeft over de daders van de moord op uw oom H.. Zo weet u, naast A., niet wie er betrokken was bij de moord op uw oom (CGVS 1, p. 12). Over de start van het conflict blijft u eveneens bijzonder vaag. U verklaart dat uw oom in 1995 I. heeft vermoord omdat uw oom eerst door I. werd geslagen (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 6). Echter uw broer Ah. verklaart dat A. betrokken was bij de start van het conflict (notities persoonlijk onderhoud CGVS Ah. 1, d.d. 13/01/2020, p. 10, p. 14) en niet I., zoals u beweert. Bovendien verklaart u dat het aanvankelijk niet de intentie was om I. te doden en dat ze zich pas bij de politie gingen aanmelden nadat ze vernomen hadden dat I. overleden was (CGVS 1, p. 9, p. 12), terwijl uw broer Ah. duidelijk laat blijken dat uw oom H. en diens broer met een duidelijk doel naar I. gingen, met name om hem te doden, gelet op het feit dat ze dit nadien ook luidkeels verkondigd hebben (Ah. 1, p. 11, p. 16). Van een familie die verwickeld zit in een bloedwraak en waarvan men actie wil ondernemen jegens de rivaliserende familie kan men verwachten dat men een doorleefde en meer gedetailleerde verklaring kan afleggen over de familievete en meer op de hoogte is van de ondernomen acties én daarbij ook geen tegenstrijdige verklaringen aflegt. U verschuilt zich achter uw jonge leeftijd bij

de start van het conflict. Dat een kind van negen jaar dergelijke zaken niet goed kan onthouden en dat u moeilijk data kan onthouden, kan dan ook zeker worden verstaan (CGVS 1, p. 9, p. 11; CGVS 2, p. 6, p. 7), doch haalt u aan nadien wel vervolgd te zijn geweest en omwille van dit conflict Gaza te zijn ontvlucht. Verwacht mag dan ook worden dat u zich bij de start van uw persoonlijke problemen ruimschoots zou hebben geïnformeerd over de ontstaansgeschiedenis van uw problemen en het verloop ervan. Dat u duidelijk heeft nagelaten dit te doen, ondermijnt ten stelligste uw geloofwaardigheid en stelt uw vermeende vrees in vraag.

Vervolgens zijn er een aantal opmerkelijke elementen vast te stellen over het moment waarop uw neven W. en J. u benaderden en u het ziekenhuis insloegen. Zo verklaart u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat u niet meer weet hoelang u door W. en J. meegenomen bent geweest voordat ze u in elkaar hadden geslagen en voor dood hadden achtergelaten. U beweert dat de ontvoering en uw ziekenhuisopname op dezelfde dag plaatsvonden, maar u kan niet specificeren hoelang dit ongeveer was (CGVS 2, p. 14), terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat u toen voor drie uur werd ontvoerd (vragenlijst CGVS, d.d. 06/11/2019, vraag 3.1, p. 2). Geconfronteerd met deze bevinding verwijst u aanvankelijk naar uw ontvoering binnen het conflict met de familie K. uit 2006, om vervolgens te verwijzen naar het feit dat u een schatting gaf en dat u eigenlijk niet meer weet hoelang u toen ontvoerd werd (CGVS 2, p. 14). Deze uitleg kan niet overtuigen, daar verwacht mag worden dat u telkens dezelfde verklaringen aflegt over de meegemaakte gebeurtenissen. Bovendien stroken uw verklaringen niet met deze van uw broer Ah.. Hij verklaart dat u in 2015 voor drie dagen werd ontvoerd (notities persoonlijk onderhoud, d.d. 13/01/2020, Ah. 1, p. 21). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat Ah. uw ontvoering kaderend binnen de A.G. familievetete verwacht met uw ontvoering door de familie K. (CGVS 2, p. 14). Deze uitleg kan wederom niet overtuigen, daar er van familieleden binnen een familievetete verwacht mag worden dat deze op de hoogte zijn van de verschillende ontwikkelingen binnen deze vete, en dit zeker met betrekking tot de dichte familieleden. Dit doet dan ook vragen rijzen over uw algemene geloofwaardigheid.

Om de persoonlijke aanslag op u door uw neven W. en J. te staven, legt u een medisch attest neer aangaande uw daaropvolgende ziekenhuisopname, alsook een verklaring van de mukhtar. Er dient echter te worden vastgesteld dat er incoherenties bestaan tussen de verschillende documenten, die uw geloofwaardigheid verder ondermijnen. Zo verklaart de mukhtar in zijn schrijven dat u fracturen had aan uw linker dijbeen, terwijl in het medisch attest vermeld staat dat het uw rechter dijbeen betreft, wat u ook bevestigt in uw verklaringen (CGVS 1, p. 11, p. 14). Geconfronteerd met deze incoherentie verklaart u hierover op het tweede persoonlijk onderhoud dat de mukhtar een fout heeft gemaakt, en haalt u foutief aan dat u dit zou hebben medegedeeld tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud (CGVS 2, p. 17). Vooreerst ondermijnt de tegenstrijdigheid tussen beide documenten uw geloofwaardigheid, maar ook de authenticiteit van deze documenten. Het feit dat u hier laattijdige verklaringen over aflegt, kan daarenboven niet overtuigen en is niet afdoende daar u zowel bij aanvang van het eerste als het tweede persoonlijk onderhoud gevraagd werd of u nog opmerkingen had bij respectievelijk het gehoor op de DVZ en het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS 1, p. 3; CGVS 2, p. 2). Dit heeft u nagelaten te doen. De vaststelling dat de verschillende neergelegde documenten onderling niet stroken, ondermijnt de algemene geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Daarenboven vormt een medisch attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Het attest van de mukhtars werd dan weer duidelijk opgemaakt om te dienen als bewijsstuk voor uw verzoek om internationale bescherming. Het gesolliciteerd karakter ontnemt het stuk zijn objectieve bewijswaarde.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uw gedrag na de ontvoering in 2015 niet in overeenstemming te brengen is met iemand die een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt. Na uw ziekenhuisopname dook u meteen onder bij de ouders van uw echtgenote (CGVS 1, p. 14, CGVS 2, p. 3). U kan echter niet aannemelijk maken hoelang u aanvankelijk bij hen ondergedoken leefde vooraleer u zich naar een ander onderduikadres begaf. Zo verklaart u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u een week bij uw schoonfamilie verbleef na uw ontslag uit het ziekenhuis (CGVS 1, p. 14) om het tijdens het tweede persoonlijke onderhoud over een andere boeg te gooien en te verklaren dat u drie maanden bij uw schoonvader verbleef alvorens u te begeven naar een ander onderduikadres (CGVS 2, p. 3). Tijdens uw onderduikperiode ging u ongeveer maandelijks op bezoek bij uw schoonfamilie om uw gezin te zien (CGVS 4, p. 5). Echter, u ging er met uw eigen wagen naartoe (CGVS 1, p. 15). U parkeerde uw wagen weliswaar ver van hun huis, toch nam u hiermee een groot risico daar uw neven wisten waar uw schoonfamilie woonde (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 6). Dit te meer daar uw neven u meer dan een decennium nadat het conflict was gestart, pas aangevallen hadden. Voor de aanval van uw neven W. en J. had u nooit eerder problemen ervaren

binnen deze familievete (CGVS 1, p. 9), alsook bent u voorheen niet benaderd geweest door hen (CGVS 2, p. 12). Daardoor is het wel heel duidelijk dat deze mannen tot alles in staat zijn en koste wat het kost wraak wilden nemen. Bovendien heeft u zelf geen idee waarom uw neven u plots begonnen te viseren (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 12). Dat ze toen hebben nagelaten om alle mogelijke middelen aan te wenden om u te vinden, ook al vonden de bezoeken 's nachts plaats, is ongeloofwaardig (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 5, p. 6). Verwacht mag worden, indien ze u daadwerkelijk zouden zoeken, dat ze de nodige inspanningen zouden leveren. Dat ze nagelaten hebben dit te doen, ondermijnt ten stelligste uw geloofwaardigheid. Uw neven konden het vermoeden hebben dat u uw familie in het geheim zou bezoeken en een poging hebben ondernomen om hen te achtervolgen. Dat ze niet naar het huis van uw schoonfamilie durfden te komen omdat het zich bevond in een vluchtelingenkamp (CGVS 2, p. 6) is geen aannemelijke uitleg en is een blote bewering van uwentwege. Het is daarnaast opmerkelijk dat uw neven zich wel konden begeven in de buurt van het huis van uw schoonfamilie toen ze u ontvoerd hebben (CGVS 1, p. 13) en dit dan nadien zouden nalaten te doen omdat ze schrik hebben.

Nog frappanter is uw bewering ondergedoken te hebben geleefd ten overstaan van uw bewering tot aan uw vertrek uit Gaza als taxichauffeur te hebben gewerkt (CGVS 2, p. 5). U deed toen vooral ritten in de regio van Gaza stad en vermeed de omgeving van Khan Younis, haalt u aan als tegenargument (CGVS 2, p. 5). Vanzelfsprekend is dit niet ernstig indien u daadwerkelijk een vrees voor vervolging zou hebben voor uw neven. Door lukraak in Gaza stad rond te rijden en te wachten op een klant (CGVS 2, p. 5) gaf u uw neven namelijk andermaal de kans om u te spotten of te viseren. In de door u geschetste context, mag immers worden verwacht dat u de nodige stappen zou hebben ondernomen om uit het vizier van uw vervolgers te blijven, aangezien u niet onmiddellijk het land bent uit gevlucht (CGVS 1, p. 8, 13). Uw bewering sinds de aanval op uw persoon in 2015 steeds ondergedoken te hebben geleefd bij vrienden (CGVS 2, p. 3-4), strookt dan ook helemaal niet met de vaststelling dat u tot aan uw vertrek als taxichauffeur heeft gewerkt.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat het weinig plausibel is dat u na uw ontvoering nog wekelijks telefonische dreigberichten zou hebben ontvangen. U haalt zelf aan dat W. en J., die nadien dan overleden is, zonder vooraf ooit iets te ondernemen, in 2015 u plots aanvielen en voor dood achterlieten (CGVS 1, p. 13). Na dit incident zouden ze u dan van eind 2015 tot kort voor uw vertrek in 2018 telefonisch beginnen bedreigen zijn, tweemaal per week (CGVS 1, p. 14). Het is weinig geloofwaardig dat uw neven u, nadat ze u plots uit het niets zo hardhandig zouden hebben toegetakeld, nadien zoveel geduld met u zouden hebben en u wekelijks zouden bedreigen, zonder echt tot actie over te gaan. Zoals eerder aangetoond is het namelijk allerm minst geloofwaardig dat u ondergedoken leefde. Indien uw neven hun wraak wilden verzilveren, hadden ze daar dan ook alle kans toe. Dat ze nagelaten hebben dit te doen, en in tegenstelling tot dat, u wekelijks meermaals zouden hebben gecontacteerd, is dan ook weinig plausibel in de door u geschetste context.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering een persoonlijk vrees te hebben naar aanleiding van een familieconflict binnen de A.G. clan.

Daarnaast haalt u ook aan ontvoerd te zijn geweest in 2006 naar aanleiding van een familieconflict met de familie K. (CGVS 1, p. 16).

Vooreerst dienen enkele vraagtekens te worden geplaatst bij uw bewering in 2006 ontvoerd te zijn geweest door deze familie. Zo is het opmerkelijk dat u niet weet wie u toen precies heeft ontvoerd, hoewel u de gezichten van de tien ontvoerders hebt gezien en u aanhaalt dat de familie K. een bekende familie is in de regio (CGVS 2, p. 10). U haalt zelfs aan dat u uw ontvoerders kende door hun uiterlijk, maar u hun namen niet kent. U kan dan ook geen enkele van de tien personen bij naam noemen (CGVS 2, p. 10). Dat u ook achteraf, eens in vrijheid gesteld, geen moeite hebt gedaan de namen of een van de namen van uw ontvoerders te weten te komen, is wel zeer opmerkelijk. Ook vreemd is dat deze familie niet zou gezegd hebben waarom ze u en enkele anderen ontvoerd hadden (CGVS 2, p. 11). Dat ze het nut van hun actie niet zouden hebben medegedeeld, is eveneens vreemd te noemen, gezien het risico dat ze hadden genomen door vier familieleden van hun rivaliserende clan te ontvoeren. U haalt zelf aan dat uw familie banden heeft met Hamas (CGVS 2, p. 8). De tien personen moeten dan ook hebben geweten dat de kans dat ze zomaar weg zouden komen met hun onbesuisde actie onbestaande was. Het is dan ook vreemd dat u nooit heeft proberen achterhalen waarom u ontvoerd zou zijn geweest (CGVS 2, p. 11). Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde ontvoering.

Wat er ook van zij, wat betreft de problemen binnen het familieconflict met de familie K. dient sowieso te worden opgemerkt dat u geen actuele vrees aanhaalt ten aanzien van de familie K. (CGVS 2, p. 17). U benadrukt na uw ontvoering in 2006 of 2007 geen persoonlijke problemen meer te hebben ervaren binnen dit familieconflict (CGVS 2, p. 11). Het zou een eenmalig incident geweest zijn voor u persoonlijk, gezien u ook voordien niet in dit conflict betrokken was (CGVS 2, p. 11). U verklaart dat uw familie op de bescherming van Hamas kon rekenen in het conflict met de familie K., waardoor de familie K. niets kan doen ten aanzien van jullie familie (CGVS 1, p. 16; CGVS 2, p. 12, vragenlijst CGVS, vraag 7, p. 3).

Indien Hamas van het toneel zou verdwijnen, zal het probleem heropleven, beweert u (CGVS 1, p. 16). Dit is echter een louter hypothetische bewering. Een louter hypothetische vrees volstaat echter niet om een beroep op internationale bescherming te kunnen doen. Een verzoeker om internationale bescherming dient zijn vrees gefundeerd, geloofwaardig en concreet te maken, hetgeen u door uw loutere verwijzen naar een mogelijk einde van het Hamas regime nalaat te doen. Hieruit kan aldus allerminst een gegronde vrees voor vervolging worden afgeleid.

Aangezien de ontvoering binnen het conflict met de familie K. dateert van 2006 of 2007 is dit dan ook te ver in de tijd gesitueerd om anno 2020 nog als vluchtmotief te kunnen worden beschouwd. Uit deze feiten kan dan ook k bezwaarlijk bij terugkeer naar Gaza een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade worden geput. Daarenboven haalt u persoonlijk heden ten dage bij terugkeer naar Gaza geen vrees aan ten aanzien van de familie K. (CGVS 2, p. 17). Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er bij terugkeer dan ook geen actuele vrees worden vastgesteld.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van het UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2023, en dat het UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 20 december 2019 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat het UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had het UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior managementteam van het UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal maar brachten beheerproblemen binnen de instelling aan het licht en leidden tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van het UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen herzag België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten en Qatar kondigden ook nieuwe bijdragen van 25 miljoen \$ en 20,7 miljoen \$ aan, waardoor hun schenkingen voor 2019 50 miljoen \$ en 40 miljoen \$ bedroegen.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat het UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat het UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat het UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert.

Het UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die het UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening- waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het "Community Mental Health Programme (CMHP)", en het "Job Creation Programme" in. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat het UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. Het UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële vereisten van het Agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt, maar op 8 augustus 2019 kondigde het agentschap al aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van het UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van het UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor het UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

U was woonachtig in Ma'an te Khan Younis in een huis dat eigendom was van de familie (CGVS 1, p. 3). U heeft sinds uw 11 à 12 jaar steeds in de bouw gewerkt. Het laatste jaar voor uw vertrek uit Gaza was u werkzaam als taxichauffeur omdat er minder werk in de bouw was (CGVS 1, p. 6). Tijdens uw job als taxichauffeur maakte u gedurende zes maanden gebruik van uw eigen wagen, die u 1.500 dinar had gekost. Vervolgens verkocht u deze wagen terug om dan aan de slag te gaan met een wagen van een vriend (CGVS 1, p. 6). Met het inkomen van uw job als bouwvakker en als taxichauffeur kon u uw plan trekken (CGVS 1, p. 7). Om uw echtgenote en uw kinderen te onderhouden, stuurt u hen momenteel geld op en krijgen ze eveneens hulp van uw broer I. (CGVS 1, p. 5, p. 7). Om het stroomtekort op te lossen, hadden jullie kleine ledlampen op batterijen (CGVS 1, p. 7). Om uw reisweg van Gaza naar België te bekostigen leende u 10.000 sjekel van uw broer en nog wat van andere mensen. Uit niets blijkt

dat deze personen u niet ter wille zouden zijn bij terugkeer. Uw reis heeft in totaal 7.500 dollar gekost (CGVS 1, p. 8).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin het UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij het UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van beryumbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van Jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van

consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïseerd zouden zijn door Jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah,

blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van het UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van het UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § § 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten.(cf EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium "ernstige onveiligheid" een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijk parallelisme bestaat tussen de term "ernstige onveiligheid" en "ernstige schade", besluit het CGVS dat de term

ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20200306.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermd Rand" startte. De laatste escalatie van geweld vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie "zwarte gordel") op een commandant van Palestijnse Islamitische J. (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht op heel het grondgebied doelwitten van de PIJ. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de meest moorddadige sinds het geweld van 14 mei 2018 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter "relatief rustig" worden genoemd.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen in de Gazastrook hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer' (GMT). Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict midden november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigden de organisatoren aan dat de marsen zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de 'Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zouden de marsen eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden georganiseerd worden.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het "akkoord van de eeuw" door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en steeg het aantal afgevuurde raketten en mortiergranaten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg niets te maken met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de Jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groepen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en midden november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van

een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het vluchtelingenstatuut dat toegekend werd aan uw broer A.,M.H.M. (OV (...)) en uw schoonbroer A.,S.M.S. (OV (...)) moet in eerste instantie opgemerkt worden dat uw broer en uw schoonbroer op 7 juli 2014 een verzoek om internationale bescherming indienden. U kwam 4 jaar later aan in België waar u op 4 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Het CGVS moet elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. In casu haalde uw broer en uw schoonbroer net zoals u strikt persoonlijke motieven aan waardoor het loutere feit dat zij als vluchteling erkend werden dan ook niet betekent dat er ook in uw geval beslist moet worden tot toekenning van een beschermingsstatuut. Uit het geheel van de vaststellingen blijkt op afdoende wijze dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde geen internationale beschermingsnood bestaat.

De overige door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw UNRWA-registratiekaart en de geboorteaktes van u en uw gezin tonen uw Palestijnse origine aan, wat hier niet betwist wordt. Vervolgens legt u twee medische attesten neer verwijzend naar gebeurtenissen op 12 december 2017 en 1 augustus 2014. Als u gevraagd wordt naar de link van deze medische documenten met uw eigen problemen, kan u zich moeilijk herinneren welke gebeurtenissen gekoppeld zijn aan deze twee ziekenhuisopnames (CGVS 2, p. 16), wat merkwaardig is. Het attest uit 2014 zou enkel verwijzen naar uw verwondingen toen u aan de grens met Israël geraakt werd door een kogel, afgevuurd aan Israëlische kant (CGVS 2, p. 15). U benadrukt dat u dit incident niet noemenswaardig vond en koppelt er dan ook geen persoonlijke vrees voor vervolging aan (CGVS 2, p. 15-16). Betreffende het medisch attest is het dan weer frappant dat u in eerste instantie aangeeft gewoonweg niet te weten waarom u toen naar het ziekenhuis bent moeten gaan, om, na confrontatie

met de inhoud ervan, te verklaren dat u bewusteloos was geraakt nadat een gevechtsvliegtuig een gasbom gedropt had op jullie regio (CGVS 2, p. 16). Ook aan dit incident koppelt u geen persoonlijke vrees voor vervolging (CGVS 2, p. 16). Al deze medische rapporten werden bovendien op uw verzoek afgegeven. Dergelijke documenten kunnen enkel als bewijs worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het standpunt van de partijen

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 55/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 12.1, a van de richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.

De verzoekende partij citeert uit de "UNHCR Statement on article 1D of the 1951 Convention" van mei 2009 en stelt dat het niet willen terugkeren in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming een gegronde reden vormt om een terugkeer *"naar een UNRWA-kamp mogelijk te maken"*. Volgens haar faalt de bestreden beslissing in rechte *"door voor te houden dat het niet willen terugkeren van verzoekende partij naar het UNRWA-kamp, geen gegronde reden zou vormen waarom het onmogelijk is voor de verzoekende partij om terug te keren naar Gaza"*. Zij meent dat er in de bestreden beslissing ten onrechte wordt van uitgegaan dat er maar één criterium geldt, *"nl. de vraag of het mogelijk zou zijn terug te keren naar Gaza"*. Zij voert aan dat een onderzoek naar een mogelijke terugkeer van de verzoeker om internationale bescherming *"naar het UNRWA-kamp"* volledig losstaat van het onderzoek naar de vraag of de verzoeker om internationale bescherming onder artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag valt.

Wat betreft haar kennis van het familieconflict wijst de verzoekende partij erop dat zij ten tijde van het ontstaan ervan in 1995 amper negen jaar oud was. Zij werd als kind nooit betrokken bij de gesprekken en werd niet op de hoogte gesteld van de details, aldus de verzoekende partij. Zij heeft verteld wat zij doorheen de jaren via-via had gehoord, maar heeft niet zo een uitgebreide kennis als haar broer Ah. De verzoekende partij meent verder dat haar op de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaringen niet als argument tegen haar kunnen worden gebruikt: *"Zoals gebleken is uit de gehoren van verzoekende partij en haar broer, is hun verhaal erg complex. Op de DVZ kreeg zij amper de tijd om haar relaas uiteen te zetten en werd zij telkens onderbroken met de mededeling dat zij op het CGVS voldoende tijd zou krijgen om alles uiteen te zetten."* Wat de tegenstrijdigheid met de verklaringen van haar broer Ah. betreft, wijst de verzoekende partij dat dit een vergissing betreft en *"dat haar broer het had over de ontvoering door de familie K. en dat de ondervrager de zaken doorheen heeft gehaald, waardoor er een misverstand is ontstaan."*

Inzake de door haar voorgelegde documenten, met name een medisch document in verband met een ziekenhuisopname en een verklaring van de mukhtar, voert de verzoekende partij aan dat de verwerende partij zich focust op *"details en pietluttigheden"*. De mukhtar bevestigt de gebeurtenissen, de mishandelingen en de ontvoering van de verzoekende partij, zo benadrukt zij.

Verder wijst de verzoekende partij erop dat zij ondergedoken leefde maar dat zij eens om de zoveel tijd haar gezin wilde zien en dat zij moest werken om hen te onderhouden. Zij stelt dat zij voldoende voorzorgsmaatregelen nam, *"zoals ver weg parkeren en langsgaan op momenten wanneer haar neven niet in de buurt zouden zijn"*. Zij werkte nooit in de buurt van Khan Younis om haar neven te ontwijken, aldus de verzoekende partij. Zij meent dat de verwerende partij *"valt over details en pietluttigheden"* en de essentie uit het oog verliest. Zij besluit dat zij wel degelijk heeft aangetoond dat zij persoonlijke

problemen heeft gekend die het verantwoorden om Gaza te verlaten en dat zij bijgevolg wel degelijk in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza dermate mensonwaardig is dat de standaard voor toepassing van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) is bereikt en er kan worden gesproken van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Zij stelt dat, *“gekaderd binnen het humanitair recht en de fundamentele mensenrechten, kan bovendien aangetoond worden dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1A Vluchtelingenverdrag”*. Zij citeert uit een rapport van NANSSEN van maart 2019 en wijst erop dat de humanitaire situatie in Gaza aanzienlijk is verslechterd sinds de militaire operatie “Protective Edge”, de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. Volgens haar besluit het rapport dat de fundamentele rechten op systematische wijze worden ontzegd aan de burgerbevolking van Gaza, waardoor het onmogelijk wordt om er een menswaardig leven te leiden. Verder meent de verzoekende partij dat de algemene veiligheidssituatie er op achteruit is gegaan en dat het geweld aan het escaleren is. Zij verwijst naar luchtaanvallen door Israël op Hamasdoelwitten in Gaza op 25 en 26 maart 2019. Zij stelt dat de grensovergangen tussen Gaza en Israël door de Israëlische autoriteiten werden afgesloten en dat de toegang tot de visserszone in Gaza verboden is. Deze maatregelen maken een collectieve bestraffing van de Gazaanse burgerbevolking uit. Zij wijst er ook op dat de Gazanen onder het autoritair regime van Hamas leven, *“dat bekend staat om zijn repressief regime en mensenrechtenschendingen op grote schaal”*. Zij stelt dat hierbij ook mensen zonder specifiek profiel worden gevisieerd, bijvoorbeeld mensen die zich kritisch uitlaten op sociale media. Dit wordt mede aangetoond door de agressieve onderdrukking van de protesten georganiseerd onder de slogan “We want to live”, aldus de verzoekende partij. Zij besluit als volgt:

“NANSSEN concludeert dat iemand verplichten terug te keren naar Gaza waar er een onmenselijke, op zijn minst vernederende situatie heerst, een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt. En dit omwille van:

- *de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften (zoals hierboven beschreven) voor de volledige Gazaanse bevolking;*
- *het feit dat Palestijnse vluchtelingen op zich een bijzonder kwetsbare categorie vormen doordat hun ontheemding bestendig is in hun statuut dat nooit echt oplost in een volwaardig burgerschap;*
- *de internationale verplichtingen van Israël;*
- *de afwezigheid van een vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn.*

Verzoekende partij meent dan ook dat – gezien de humanitaire, socio-economische situatie in Gaza, het voor haar onmogelijk is om terug te keren en er een menswaardig leven te leiden. Ee, gedwongen terugsturing van verzoekende partij vormt dan ook een flagrante schending van artikel 3 EVRM.”

Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat de Gazastrook heden niet op een veilige manier bereikbaar is. Zij stelt daaromtrent als volgt:

“Op basis van deze informatie zijn volgende elementen relevant bij het beoordelen of terugkeer naar Gaza via Rafah werkelijk praktisch en veilig mogelijk is:

- *Voor terugkeer is een geldig Palestijns paspoort nodig dat volgens het CGVS makkelijk bekomen kan worden via de Palestijnse Missie in Brussel. Harnas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort. Het CGVS stelt dat, tenzij de persoon Harnas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben gevraagd in België een hindernis vormt voor terugkeer naar Gaza.*

De vraag stelt zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Bovendien is de grensovergang in Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw in handen van Harnas.

- *De Egyptische autoriteiten hebben Egyptair gemachtigd Palestijnen in het bezit van een Palestijns paspoort of Palestijnse identiteitskaart in te schepen op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. De opening van de grensovergang in Rafah hangt af van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai. Ook de organisatie van busvervoer van de luchthaven in Cairo naar Rafah wordt bemoeilijkt door de veiligheidssituatie; pendeldiensten worden in functie van de veiligheidssituatie georganiseerd. De bussen die Palestijnen vervoeren naar Rafah worden beveiligd door de Egyptische politie. De reis van de luchthaven naar Rafah neemt veel tijd in beslag en er zijn verschillende checkpoints waar telkens een bagagecontrole plaatsvindt. OCHA beschrijft Rafah als een ‘unpredictable gateway’. Uit landeninformatie blijkt dat er nog steeds regelmatig aanslagen gepleegd worden door extremistische groeperingen in het noorden van de Sinai waarbij de Egyptische politie, die*

het busvervoer van Palestijnen die terugkeren naar Gaza beveiligt, en het leger doelwit zijn. Er vinden nog steeds confrontaties plaats waarbij burgerslachtoffers vallen.

- Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de Rafah grensovergang steeds een onzeker gegeven is afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Harnas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Harnas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten.

Hieruit volgt dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza in de weg staan. Het CGVS past voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai de maatstaven van de subsidiaire bescherming toe. In toepassing van het standpunt van UNHCR over artikel 1D Vluchtelingenverdrag dient niet aangetoond te worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reeel risico lopen slachtoffer te worden en daardoor niet kunnen terugkeren, maar dat welke reden dan ook die terugkeer verhindert, volstaat. Het is ook geen vereiste om individueel geïsoleerd te worden.

Het UNHCR stelt hierover het volgende:

“(iv) Practical, legal and/or safety barriers preventing an applicant from (re)availinghim/herself of the protection or assistance of UNRWA

g. Practical barriers include obstacles which prevent access the UNRWA area of operation, for example, because of border closures.(...)

i Barriers relating to safety or personal security which prevent (re)availment could include dangers en route such as minefields, factional fighting, shifting battle fronts or the threat of other forms of harassment, violence or exploitation, preventing the applicant from being able to return safely. Up-to-date information on the realistic prospect of being able to re-avail oneself of the protection or assistance is required. The feasibility of (re)availment cannot be assessed in the abstract. [...]”

In twee arresten (RW 16 januari 2019, nr. 215 224 en RW 7 februari 2018, nr. 216 474), waarvan een gevelde in Algemene Vergadering, vernietigt de RvV de weigeringsbeslissing van het CGVS ten aanzien van Palestijnen van Gaza die niet onder het toepassingsgebied van artikel 1D Vluchtelingenverdrag vallen, omdat onvoldoende aangetoond is dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en veilig mogelijk is. De Raad baseert zich hiervoor op actuele informatie waaruit blijkt dat de Rafah grensovergang opnieuw gesloten werd omwille van spanningen tussen Harnas en de Palestijnse Autoriteit waardoor de grensovergang, na terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw onder controle is van Harnas. Uw Raad stelt tevens dat de informatie, ‘COI focus “Egypte. Veiligheidssituatie” van 7 juni 2018”, op basis waarvan het CGVS concludeert dat de veiligheidssituatie in het Noorden van de Sinai verbeterd is, onvoldoende actueel is. De Raad wijst er bovendien op dat net uit deze informatie blijkt dat het busvervoer waarmee Gazanen naar de Rafah grensovergang vervoerd worden, beveiligd wordt door de Egyptische politie, die samen met het leger, doelwit zijn van de extremistische groeperingen actief in het gebied.

Het feit dat terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied, Gaza, niet mogelijk is omwille van praktische- en veiligheidsredenen is voldoende grond voor een ipso facto erkenning in toepassing van artikel 1D lid 2 Vluchtelingenverdrag.”

In haar inventaris vermeldt de verzoekende partij dat zij het “NANSEN Rapport maart 2019” aan haar verzoekschrift toevoegt (stuk 3), doch dit werd niet aan het verzoekschrift toegevoegd dat aan de Raad werd bezorgd per aangetekend schrijven van 22 juli 2020 (rechtsplegingsdossier, stuk 1). In haar verzoekschrift citeert de verzoekende partij meermaals uitgebreid uit voormeld rapport.

2.2. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend. Per drager brengt de verwerende partij op 22 oktober 2020 een aanvullende nota bij waarin weblinks worden opgenomen naar de COI Focus “Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire” van 5 oktober 2020 en de COI Focus “Territoires palestiniens - Gaza. Retour dans la Bande de Gaza” van 3 september 2020 en waaraan de COI Focus “Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 21 augustus 2020 wordt toegevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel

aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

5. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, pt 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, pt 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

6.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Richtlijn 2011/95/EU) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn."*

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op verzoeker van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat artikel 1, D, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden uitgelegd in die zin dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaten heeft, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 49).

In beginsel is dus de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag op de verzoekende partij van toepassing, ook al heeft hij het UNRWA-mandaatgebied verlaten.

De verzoekende partij kan enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand “om welke reden ook” is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties als opgehouden wordt beschouwd. Ten eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen. Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij gedwongen is het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 65).

Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door de UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 81).

6.2. Beoordeling

6.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus “The UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 20 december 2019 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Uit de COI Focus “UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA op haar grondgebied nog steeds 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en

11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. De verzoekende partij brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De verzoekende partij moet derhalve aantonen dat zij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van UNRWA zou kunnen beroepen. De Raad verwijst in dit verband tevens naar wat volgt.

6.2.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de steun van UNRWA tegenwoordig ontoereikend is geworden. Zij verwijst in het verzoekschrift naar de budgettaire tekorten van UNRWA, in het bijzonder de stopzetting van de financiering van UNRWA door de Verenigde Staten.

Uit de COI Focus “UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 9 augustus 2019 en 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA in 2018, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Door deze financiële crisis keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Bijkomende toezeggingen en inspanningen die verschillende staten hebben geleverd, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit werd gereduceerd naar 21 miljoen dollar.

Ook anno 2019 had UNRWA opnieuw met budgettaire tekorten te kampen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin werd bericht over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Op 6 november 2019 bleek uit de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties dat er geen sprake was van fraude of verduistering door de commissaris-generaal. Er kwamen echter wel beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christian Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten kondigden een bijdrage van 25 miljoen dollar aan, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 kondigde Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar aan.

Op 31 januari 2020, vóór het uitbreken van de COVID-19-pandemie, lanceerde de waarnemend commissaris-generaal, Christian Saunders, een budgetoproep van minimum 1,4 miljard dollar om de essentiële diensten en bijstand door UNRWA voor het jaar 2020 te financieren.

Uit de COI Focus van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA zijn ergste financiële crisis sinds 70 jaar beleeft en niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, hetgeen een uitdaging vormt om de continuïteit van de dienstverlening te verzekeren. UNRWA worstelt om de nodige financiering te verkrijgen die nodig is om al zijn programma's te kunnen handhaven. UNRWA's financiering bestaat uit een programmabudget ('programme budget') dat de uitgaven voor UNRWA's kernprogramma's dekt en afkomstig is van vrijwillige bijdragen van staten. Daarnaast is er een noodbudget ('emergency budget') dat wordt gefinancierd door giften van de donorgemeenschap door middel van jaarlijkse noodoproepen ('emergency appeals'). Naast deze geplande budgetten, ontvangt UNRWA fondsen van de donorgemeenschap die bestemd ('earmarked') zijn voor specifieke projecten die donors willen implementeren. In 2020 lanceerde UNRWA tevens zogenaamde “Covid-19 flash appeals” tijdens de periode maart-juli 2020 waarbij een bedrag van 93,4 miljoen dollar werd gezocht om de meest dringende noden als gevolg van de COVID-19-crisis te lenigen.

Op 23 juni 2020 vond een buitengewone ministeriële conferentie plaats waarbij 75 staten en NGO's een bedrag van 130 miljoen dollar aan UNRWA beloofden, hoewel de conferentie bedoeld was om een financieringstekort van 400 miljoen dollar te overbruggen. Van deze 130 miljoen dollar wordt een 19,5 miljoen dollar gereserveerd voor het beantwoorden van de COVID-19-crisis.

Tot op heden heeft UNRWA financiering en toezeggingen ontvangen die de helft van het programmbudget kunnen dekken. Verder ontving UNRWA door middel van de 'flash appeals' 60% van de financiering die nodig is om COVID-19-crisis te beantwoorden. Het ontving echter veel minder financiering voor zijn noodbudget dat wordt aangewend om de meest acute humanitaire noden in Syrië en Gaza te lenigen.

In juli 2020 zegde de Europese Unie 4 miljoen euro toe in het kader van de "COVID-19 flash appeal". Oostenrijk ondertekende een meerjarenakkoord voor de periode 2020-2022 met UNRWA voor een totaal van 5,7 miljoen euro dat bestemd is voor het UNRWA Health Programme in de Palestijnse bezette gebieden. Frankrijk kende 6 miljoen euro toe waarvan 5 miljoen bestemd is voor de kerntaken van UNRWA zoals onderwijs, gezondheid en armoedebestrijding in alle mandaatgebieden en 1 miljoen euro bestemd is voor de COVID-19-crisis in de Palestijnse bezette gebieden.

Als gevolg van de financiële crisis is de noodhulp die UNRWA levert in de Palestijnse bezette gebieden ernstig ondergefinancierd, waardoor UNRWA maatregelen heeft moeten nemen. Zo heeft de financiële crisis er reeds toe geleid dat leerkrachten geen lange termijn contracten meer worden geboden maar dagcontracten. Als gevolg van de COVID-19-crisis en de financiële situatie werden het salaris van dagloners tijdelijk verlaagd en vielen er tevens ontslagen. Dit had een impact op een 100-tal personen, inclusief leerkrachten en kuispersoneel.

Wat Gaza specifiek betreft, levert UNRWA onderwijs, fysieke en mentale gezondheidszorg, bijstand en sociale dienstverlening, microkredieten en noodhulp aan geregistreerde Palestijnse vluchtelingen. De Raad herhaalt dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert. Heden tracht UNRWA zijn kernwerkzaamheden verder te zetten door prioriteiten te stellen. Voedselbedeling wordt hier gezien als een absolute humanitaire noodzaak en absolute prioriteit. Het stellen van prioriteiten heeft geleid tot het herbekijken en aanpassen van andere noodprogramma's zoals het "Community Mental Health Programme (CMHP)", het "Job Creation Programme" en de "transitional shelter cash assistance". De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse UNRWA-medewerkers hun job verloren of deeltijds aan de slag moesten. In 2019 kon UNRWA enkel een interruptie in de voedselhulp vermijden door uitzonderlijk voorschotten te nemen op zijn programmbudget en een lening aan te vragen bij het VN Noodhulpfonds. Als gevolg van het begrotingstekort is er verder een tijdelijke bevrozing op de instroom van personen die voldoen aan de criteria om "cash assistance" van UNRWA te ontvangen. Heden dekt de beschikbare portefeuille voor "cash assistance" slechts twee van de drie betalingsrondes voor 2020. In Gaza werden nieuwe kandidaten geaccepteerd tot februari 2020, toen een algemene bevrozing werd aangekondigd. UNRWA verstrekt elke drie maanden een voedselpakket met een waarde van 11-18 USD per persoon. UNRWA neemt 15 % van de voedselinvoer in Gaza voor haar rekening en draagt bij tot de stabilisering van de prijzen van basisvoedingsmiddelen.

UNRWA heeft tevens zijn dienstverlening aangepast om adequaat te kunnen reageren op de COVID-19-crisis en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de bevolking in Gaza te helpen voorkomen. Door onder meer over te schakelen op afstandsonderwijs, telegeneeskunde, de thuisbezorging van voedselpakketten en van essentiële geneesmiddelen aan oudere patiënten en patiënten met niet-overdraagbare aandoeningen, bleef het virus grotendeels binnen de perken. De COVID-19-crisis heeft evenwel een grote impact op de economie en daardoor ook op de levensvatbaarheid van de microfinancieringsprogramma's van UNRWA die zelf-financierend zijn.

In zijn "Emergency Appeal" van 2020 verklaart UNRWA dat het essentiële humanitaire dienstverlening zal blijven prioriteren. Voor Gaza omvat dit het verstrekken van voedselhulp aan 1 miljoen Palestijnse vluchtelingen, de creatie van tewerkstelling op korte termijn voor kwetsbare huishoudens, noodmaatregelen op het gebied van gezondheidszorg inclusief de ondersteuning van kwetsbare patiënten met nood aan secundaire of tertiaire gezondheidszorg en het leveren van geestelijke gezondheidszorg en psychosociale steun via UNRWA-scholen en -gezondheidscentra.

UNRWA blijft bijstand leveren ondanks de financiële tekorten waarmee UNRWA sinds 2018 kampt en de COVID-19-crisis. Zoals in de COI Focus wordt aangehaald, hebben deze omstandigheden UNRWA genooddaakt om maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs en sociale hulpverlening. Het resultaat is dat UNRWA's dienstverlening tot een minimum beperkt is en dat er een vrees bestaat dat UNRWA niet in staat zal zijn deze dienstverlening in de toekomst verder te zetten.

Dit alles neemt niet weg dat UNRWA heden nog steeds in staat is voor de basisvoorzieningen in de Gazastrook op het vlak van voedselhulp, onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en sociale hulpverlening, zoals het zelf ook verklaart op zijn website. UNRWA levert nog steeds bijstand aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en is nog steeds in de mogelijkheid om zijn kernopdracht waarmee het belast is, uit te voeren. De artikelen waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst met betrekking tot de werking van UNRWA laten niet toe anders te besluiten.

6.2.3. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

6.2.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest El Kott heeft geoordeeld *“dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.”* (§ 64, eigen onderlijning).

Het Hof van Justitie heeft niet gepreciseerd welke relevante factoren individueel moeten worden beoordeeld. De Raad oordeelt dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen worden genomen:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer;
- verzoekers vluchtmotieven;
- verzoekers socio-economische situatie;
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen.

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in zijn “Note on UNHCR’s interpretation of article 1 D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection” een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “om welke reden ook is opgehouden” in artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

6.2.3.2. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat de verzoekende partij (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

De verzoekende partij betwist dat zij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. Zij gaat in op de situatie aan de grensovergang in Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 25 maart 2019, die zich in het administratief dossier bevindt (adm. doss., stuk 16, map met 'landeninformatie'), en de COI Focus "Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza" van 3 september 2020, die door verwerende partij bij haar aanvullende nota van 10 september 2020 wordt gevoegd, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij beschikt over een Palestijns paspoort en een UNRWA-registratiekaart, zodat er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, hetgeen de verzoekende partij ook niet betwist.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus "Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza" van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord"), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geïsoleerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in Noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de "Comprehensieve Operatie Sinai 2018", die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers,

terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De "Comprehensieve Operatie Sinai 2018" is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. A fortiori kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

De verzoekende partij brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover de verwerende partij beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende rapporten waarnaar wordt verwezen zijn van aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinai in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door de verzoekende partij aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met COVID-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt de verzoekende partij geen enkel bewijs aan dat zij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 11.153 (c)).

Uit de informatie die de verwerende partij bijbrengt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017). De rapporten die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt laten niet anders te besluiten.

De verwerende partij houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde

enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie in het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Ook uit de in het verzoekschrift aangehaalde blijkt niet dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel melding maken van dergelijke problemen. Evenmin blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit hetgeen dat volgt, blijkt immers dat aan de door haar voorgehouden problemen met Hamas geen geloof kan worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas de verzoekende partij niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. De verzoekende partij heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in haren hoofde een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die haar zal verhinderen dat zij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoekende partij naar Gaza belemmeren. De verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

6.2.3.3. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er moet evenwel ook rekening worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook. Uit de COI Focus "Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire" van 7 juni 2019, de COI Focus "Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019" van 10 september 2019 die zich in het administratief dossier bevinden, de COI Focus "Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire" van 6 maart 2020, waarnaar wordt verwezen in de aanvullende nota van de verwerende partij en de COI Focus Palestine. "Territoires palestiniens – Gaza Situation sécuritaire" van 5 oktober 2020, waarnaar wordt verwezen in de aanvullende nota, blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur teneinde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermde Rand" startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook in 2019 konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo was er in mei 2019 opnieuw sprake van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël af. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de *“deal van de eeuw”* door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dicht bij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade en gewonden vielen.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen,

waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van “de Grote Mars van de Terugkeer”. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen, worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van “de Grote Mars van de Terugkeer”. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1.125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigde het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als “relatief hoog”, hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van “de Grote Mars van de Terugkeer”. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van “de Grote Mars van de Terugkeer”. OCHA registreerde sinds het begin van de demonstraties in maart 2018 in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“zone-tampon”), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020 relatief gespaard gebleven van geweld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 18 september 2020 in de Gazastrook 54 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict. In de periode van 1 januari tot 19 augustus 2020 zijn in Gaza vijf Palestijnse burgers omgekomen in het kader van dit conflict. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek

overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus "Territoires palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures" van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden geviséerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

De verzoekende partij brengt geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

Door zonder meer te verwijzen naar en te citeren uit landeninformatie over Gaza, die (groten)deels dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt de verzoekende partij geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

6.2.3.4. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

A. De socio-economische situatie van de verzoekende partij in Gaza

De Raad benadrukt vooreerst dat artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als "een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is", ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en de aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

De verwerende partij en de Raad betwisten niet dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza.

Uit de COI Focus "Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures" van 19 december 2018 blijkt evenwel dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, maar dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft of dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

Het criterium "persoonlijk situatie van ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) die stelt dat humanitaire of socio-economische omstandigheden in bepaalde gevallen aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest El Kott van het Hof van Justitie moet aldus individueel worden aangetoond. De verzoekende partij kan zich niet beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. Opdat haar socio-economische situatie als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid geldt, moet de verzoekende partij aantonen dat zij omwille van haar persoonlijke socio-economische situatie bij terugkeer naar Gaza aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zal worden blootgesteld. Er geldt hierbij een hoge drempel alvorens artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden geacht. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze drempel wordt bereikt wanneer de persoonlijke levensomstandigheden van de verzoekende partij in de Gazastrook dermate precair zijn dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden. Er is sprake van een situatie van extreme armoede wanneer de verzoekende partij in de onmogelijkheid is om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting en wanneer dat het voor UNRWA onmogelijk is om de verzoekende partij levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt echter dat haar individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

U was woonachtig in Ma'an te Khan Younis in een huis dat eigendom was van de familie (CGVS 1, p. 3). U heeft sinds uw 11 à 12 jaar steeds in de bouw gewerkt. Het laatste jaar voor uw vertrek uit Gaza was u werkzaam als taxichauffeur omdat er minder werk in de bouw was (CGVS 1, p. 6). Tijdens uw job als taxichauffeur maakte u gedurende zes maanden gebruik van uw eigen wagen, die u 1.500 dinar had gekost. Vervolgens verkocht u deze wagen terug om dan aan de slag te gaan met een wagen van een vriend (CGVS 1, p. 6). Met het inkomen van uw job als bouwvakker en als taxichauffeur kon u uw plan trekken (CGVS 1, p. 7). Om uw echtgenote en uw kinderen te onderhouden, stuurt u hen momenteel geld op en krijgen ze eveneens hulp van uw broer I. (CGVS 1, p. 5, p. 7). Om het stroomtekort op te lossen, hadden jullie kleine ledlampen op batterijen (CGVS 1, p. 7). Om uw reisweg van Gaza naar België te bekostigen leende u 10.000 sjekel van uw broer en nog wat van andere mensen. Uit niets blijkt

dat deze personen u niet ter wille zouden zijn bij terugkeer. Uw reis heeft in totaal 7.500 dollar gekost (CGVS 1, p. 8)."

In haar verzoekschrift komt de verzoekende partij dienaangaande niet verder dan te citeren uit een rapport van NANSEN van maart 2019 betreffende de humanitaire situatie in de Gazastrook. Dit rapport bevat echter louter algemene informatie en heeft geen betrekking op de persoonlijke, individuele situatie van de verzoekende partij. Immers blijkt duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, deze niet heeft geminimaliseerd, maar terecht concludeert dat niet kan worden gesteld dat elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft of dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden. Het NANSEN rapport laat ook niet toe anders te concluderen. Zoals hiervoor gesteld dient de verzoekende partij in concreto aan te tonen dat zij in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen waarbij zij in de onmogelijkheid is om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting en wanneer dat het voor UNRWA onmogelijk is om de verzoekende partij levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Een verwijzing naar dergelijke louter algemene informatie volstaat hiertoe niet.

Uit de verklaringen van de verzoekende partij over haar persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor zij onmogelijk kan voorzien in haar elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Haar verzoekschrift doet niet anders besluiten.

De verzoekende partij brengt aldus geen concrete, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van haar persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook. Bijgevolg kan de verzoekende partij geenszins volhouden dat er in haren hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe hebben geleid dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij de Gazastrook heeft verlaten of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat zij in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

B. Verzoekers vluchtmotieven

De verzoekende partij stelt dat zij vreest te worden gedood in het kader van een familieconflict binnen haar eigen familie alsook in het kader van een familieconflict tussen haar eigen familie en de familie K.

Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: haar paspoort (d.d. 17/01/2017), haar identiteitskaart, haar huwelijksakte, haar UNRWA-registratiekaart en haar geboorteakte (d.d. 18/06/1998), alsook de geboorteakten van haar echtgenote en haar kinderen, een kopie van drie medisch attesten en een kopie van een verklaring van de mukhtar (zie map 'Documenten' in het administratief dossier).

Het paspoort, de identiteitskaart, de huwelijksakte, de UNRWA-registratiekaart en de geboorteakte van de verzoekende partij, alsook de geboorteakten van haar echtgenote en haar kinderen staven de identiteit van de verzoekende partij en haar gezinsleden en het feit dat zij bij UNRWA geregistreerd is, elementen die heden niet worden betwist. Deze elementen hebben echter geen nexus met de aangehaalde vluchtmotieven.

De medische attesten werden afgeleverd op verzoek van de verzoekende partij, hetgeen het gesolliciteerd karakter ervan aantoonde waardoor de bewijswaarde ervan reeds op de helling komt te staan. Daarenboven betreffen het slechts kopieën die wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontberen. Daarenboven verklaarde de verzoekende

partij betreffende het incident waarbij zij een schotwonde opliep in haar been aan de grens met Israël dat dit geen persoonlijk probleem betrof en dat zij niemand heeft beschuldigd (notities van het persoonlijk onderhoud 11 februari 2020 (hierna: notities 2), p. 15-16). Aldus heeft het medisch attest d.d. 25 februari 2018 geen uitstaans met de aangehaalde vluchtmotieven. Betreffende de andere medische attesten dient vastgesteld dat de verzoekende partij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud niet in staat was te verduidelijken over welke ziekenhuisopnames deze attesten gaan en/of waarom zij toen in het ziekenhuis werd opgenomen (notities 2, p. 16). Redelijkerwijze kan worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming terdege op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij zelf ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegt. Dat dit in casu betreffende deze medische attesten niet het geval blijkt te zijn, doet eens te meer afbreuk aan de bewijswaarde ervan en zet ook de geloofwaardigheid van haar verklaringen over de ziekenhuisopname die zij zou hebben gehad in het kader van het conflict binnen haar eigen familie op de helling.

Ook de verklaring van de mukhtar betreft slechts een kopie, die wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontbeert. Tevens heeft deze verklaring een gesolliciteerd karakter, hetgeen de bewijswaarde ervan eens te meer ondermijnt. Daarenboven wordt in het attest gesteld dat de verzoekende partij gewond raakte aan haar linkerbeen, terwijl in het medisch attest d.d. 23 juli 2015 wordt gesteld dat zij gewond raakte aan haar rechterbeen, hetgeen zij ook tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud verklaart (notities 2, p. 17). Deze tegenstrijdigheid tussen de verklaring van de mukhtar, het medisch attest d.d. 23 juli 2015 en de verklaringen van de verzoekende partij doet de bewijswaarde van deze verklaring teniet.

De verzoekende partij heeft zich ingespannen om verscheidene documenten voor te leggen, maar gelet op de relatieve bewijswaarde, de summiere inhoud en de voorgaande vaststellingen, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op terechte en pertinente wijze dat de kennis van de verzoekende partij over het conflict binnen haar eigen familie onaannemelijk beperkt is en dat verschillende tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid ervan ondermijnen:

“Vooreerst is het zeer opmerkelijk dat uw kennis over het familieconflict bijna nihil is en u er zelf tegenstrijdige verklaringen over aflegt, wanneer naar meer informatie wordt gevraagd. Zo verklaart u aanvankelijk dat uw oom H. in 2008 werd vermoord en dat na minstens 18 jaar gevangenschap sinds 1995 (CGVS 1, p. 9). In datzelfde onderhoud verklaart u vervolgens dat H. werd vermoord in 2003 na acht jaar gevangenschap (CGVS 1, p. 11, p. 12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat u niet goed data kan onthouden (CGVS 2, p. 7). Deze uitleg is niet ernstig gezien uw oom H. de protagonist is in het ontstaan van het familieconflict en u omwille van dit conflict net uw land van herkomst bent ontvlucht. Ook kan u met weinig zekerheid zeggen op welke manier uw oom H. werd vermoord. Zo verklaart u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat uw oom werd doodgeschoten met een pistool (CGVS 1, p. 12). U bent hier echter niet zeker van (CGVS 1, p. 12). Ook bij uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u niet te weten op welke manier uw oom H. om het leven is gekomen (CGVS 2, p. 2). Verwacht mag worden dat u zich in tussentijd toch zou hebben geïnformeerd, bijvoorbeeld bij uw beide broers in België. Het is daarnaast ook merkwaardig dat u weinig kennis heeft over de daders van de moord op uw oom H.. Zo weet u, naast A., niet wie er betrokken was bij de moord op uw oom (CGVS 1, p. 12). Over de start van het conflict blijft u eveneens bijzonder vaag. U verklaart dat uw oom in 1995 I. heeft vermoord omdat uw oom eerst door I. werd geslagen (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 6). Echter uw broer Ah. verklaart dat A. betrokken was bij de start van het conflict (notities persoonlijk onderhoud CGVS Ah. 1, d.d. 13/01/2020, p. 10, p. 14) en niet I., zoals u beweert. Bovendien verklaart u dat het aanvankelijk niet de intentie was om I. te doden en dat ze zich pas bij de politie gingen aanmelden nadat ze vernomen hadden dat I. overleden was (CGVS 1, p. 9, p. 12), terwijl uw broer Ah. duidelijk laat blijken dat uw oom H. en diens broer met een duidelijk doel naar I. gingen, met name om hem te doden, gelet op het feit dat ze dit nadien ook luidkeels verkondigd hebben (Ah. 1, p. 11, p. 16). Van een familie die verwickeld zit in een bloedwraak en waarvan men actie wil ondernemen jegens de rivaliserende familie kan men verwachten dat men een doorleefde en meer gedetailleerde verklaring kan afleggen over de familievete en meer op de hoogte is van de ondernomen acties én daarbij ook geen tegenstrijdige verklaringen aflegt. U verschuilt zich achter uw jonge leeftijd bij de start van het conflict. Dat een kind van negen jaar dergelijke zaken niet goed kan onthouden en dat u

moeilijk data kan onthouden, kan dan ook zeker worden verstaan (CGVS 1, p. 9, p. 11; CGVS 2, p. 6, p. 7), doch haalt u aan nadien wel vervolgd te zijn geweest en omwille van dit conflict Gaza te zijn ontvlucht. Verwacht mag dan ook worden dat u zich bij de start van uw persoonlijke problemen ruimschoots zou hebben geïnformeerd over de ontstaansgeschiedenis van uw problemen en het verloop ervan. Dat u duidelijk heeft nagelaten dit te doen, ondermijnt ten stelligste uw geloofwaardigheid en stelt uw vermeende vrees in vraag.”

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij aan dat zij ten tijde van het ontstaan van het conflict in 1995 amper negen jaar oud was, dat zij als kind nooit werd betrokken bij de gesprekken, dat zij niet op de hoogte is van de details en dat zij heeft verteld wat zij doorheen de jaren had gehoord dat zij echter niet zo een uitgebreide kennis van de feiten heeft als haar broer Ah. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij meent heden internationale bescherming te behoeven naar aanleiding van, onder meer, het conflict binnen haar eigen familie, zodat redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich hieromtrent terdege zou informeren, temeer daar haar broer Ah., die blijkens de uiteenzetting in het verzoekschrift wel degelijk een uitgebreide kennis van dit conflict zou hebben, zich eveneens in België bevindt. Het loutere feit dat de verzoekende partij ten tijde van het begin van het conflict nog jong was, vormt op zich dan ook geen afdoende verschooning voor haar gebrekkige kennis. Dit klemt des te meer daar zij beweert in de maanden voorafgaand aan haar vertrek uit de Gazastrook op 13 mei 2018, toen zij ruim 31 jaar oud was (geboortedatum: 16 december 1986), persoonlijk bij dit familieconflict te zijn betrokken geraakt.

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op terechte en pertinente wijze dat de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de duur van haar ontvoering door haar neven W. en J. en dat haar verklaringen hieromtrent evenmin te rijmen zijn met hetgeen haar broer Ah. hierover verklaarde:

“Vervolgens zijn er een aantal opmerkelijke elementen vast te stellen over het moment waarop uw neven W. en J. u benaderden en u het ziekenhuis insloegen. Zo verklaart u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat u niet meer weet hoelang u door W. en J. meegenomen bent geweest voordat ze u in elkaar hadden geslagen en voor dood hadden achtergelaten. U beweert dat de ontvoering en uw ziekenhuisopname op dezelfde dag plaatsvonden, maar u kan niet specificeren hoelang dit ongeveer was (CGVS 2, p. 14), terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat u toen voor drie uur werd ontvoerd (vragenlijst CGVS, d.d. 06/11/2019, vraag 3.1, p. 2). Geconfronteerd met deze bevinding verwijst u aanvankelijk naar uw ontvoering binnen het conflict met de familie K. uit 2006, om vervolgens te verwijzen naar het feit dat u een schatting gaf en dat u eigenlijk niet meer weet hoelang u toen ontvoerd werd (CGVS 2, p. 14). Deze uitleg kan niet overtuigen, daar verwacht mag worden dat u telkens dezelfde verklaringen aflegt over de meegemaakte gebeurtenissen. Bovendien stroken uw verklaringen niet met deze van uw broer Ah.. Hij verklaart dat u in 2015 voor drie dagen werd ontvoerd (notities persoonlijk onderhoud, d.d. 13/01/2020, Ah. 1, p. 21). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat Ah. uw ontvoering kaderend binnen de A.G. familievete verwacht met uw ontvoering door de familie K. (CGVS 2, p. 14). Deze uitleg kan wederom niet overtuigen, daar er van familieleden binnen een familievete verwacht mag worden dat deze op de hoogte zijn van de verschillende ontwikkelingen binnen deze vete, en dit zeker met betrekking tot de dichte familieleden. Dit doet dan ook vragen rijzen over uw algemene geloofwaardigheid.”

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij aan dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken amper de tijd kreeg om haar erg complexe vluchtrelaas uiteen te zetten en dat zij telkens werd onderbroken met de mededeling dat zij op het CGVS voldoende tijd zou krijgen om alles uiteen te zetten. Uit een lezing van de vragenlijst van het CGVS, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 8, “vragenlijst”), blijkt nergens dat de verzoekende partij werd onderbroken met de mededeling dat zij op het CGVS voldoende tijd zou krijgen om haar vluchtrelaas uiteen te zetten. Bij aanvang van haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde de verzoekende partij dat haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen, dat zij hierover geen opmerkingen heeft en dat zij er alle essentiële elementen heeft kunnen weergeven (notities van het persoonlijk onderhoud 13 januari 2020 (hierna: notities 1), p. 3). Aldus kan geenszins worden aangenomen dat de verzoekende partij de kans niet zou hebben gekregen om op de Dienst Vreemdelingenzaken alle essentiële elementen van haar vluchtrelaas uiteen te zetten en/of dat zij werd onderbroken. Dit klemt des te meer daar de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij drie uur werd ontvoerd door haar neven, terwijl zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS niet meer kon aangeven hoe lang zij werd ontvoerd. Zodoende was de verzoekende partij in staat tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken meer details te verschaffen dan tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Verder herhaalt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat haar broer Ah. het had over haar ontvoering door de familie K., dat de protection officer de zaken door elkaar heeft gehaald en dat er daardoor een misverstand is ontstaan. Deze uitleg kan echter niet worden aanvaard. Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS werd Ah. bevraagd over het conflict met oom H., hetzelfde conflict waarvan de verzoekende partij beweert dat zij erdoor werd aangevallen door haar neven W. en J. (notities van het persoonlijk onderhoud broer Ah., p. 21). Er is dan ook geenszins sprake van een misverstand of een door elkaar halen door de protection officer.

Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op terechte en pertinente wijze dat het gedrag van de verzoekende partij na haar ontvoering door haar neven W. en J. in 2015 in het licht van de door haar geschetste context niet geloofwaardig is:

“Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uw gedrag na de ontvoering in 2015 niet in overeenstemming te brengen is met iemand die een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt. Na uw ziekenhuisopname dook u meteen onder bij de ouders van uw echtgenote (CGVS 1, p. 14, CGVS 2, p. 3). U kan echter niet aannemelijk maken hoelang u aanvankelijk bij hen ondergedoken leefde vooraleer u zich naar een ander onderduikadres begaf. Zo verklaart u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u een week bij uw schoonfamilie verbleef na uw ontslag uit het ziekenhuis (CGVS 1, p. 14) om het tijdens het tweede persoonlijke onderhoud over een andere boeg te gooien en te verklaren dat u drie maanden bij uw schoonvader verbleef alvorens u te begeven naar een ander onderduikadres (CGVS 2, p. 3). Tijdens uw onderduikperiode ging u ongeveer maandelijks op bezoek bij uw schoonfamilie om uw gezin te zien (CGVS 4, p. 5). Echter, u ging er met uw eigen wagen naartoe (CGVS 1, p. 15). U parkeerde uw wagen weliswaar ver van hun huis, toch nam u hiermee een groot risico daar uw neven wisten waar uw schoonfamilie woonde (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 6). Dit te meer daar uw neven u meer dan een decennium nadat het conflict was gestart, pas aangevallen hadden. Voor de aanval van uw neven W. en J. had u nooit eerder problemen ervaren binnen deze familievete (CGVS 1, p. 9), alsook bent u voorheen niet benaderd geweest door hen (CGVS 2, p. 12). Daardoor is het wel heel duidelijk dat deze mannen tot alles in staat zijn en koste wat het kost wraak wilden nemen. Bovendien heeft u zelf geen idee waarom uw neven u plots begonnen te viseren (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 12). Dat ze toen hebben nagelaten om alle mogelijke middelen aan te wenden om u te vinden, ook al vonden de bezoeken 's nachts plaats, is ongeloofwaardig (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 5, p. 6). Verwacht mag worden, indien ze u daadwerkelijk zouden zoeken, dat ze de nodige inspanningen zouden leveren. Dat ze nagelaten hebben dit te doen, ondermijnt ten stelligste uw geloofwaardigheid. Uw neven konden het vermoeden hebben dat u uw familie in het geheim zou bezoeken en een poging hebben ondernomen om hen te achtervolgen. Dat ze niet naar het huis van uw schoonfamilie durfden te komen omdat het zich bevond in een vluchtelingenkamp (CGVS 2, p. 6) is geen aannemelijke uitleg en is een blote bewering van uwentwege. Het is daarnaast opmerkelijk dat uw neven zich wel konden begeven in de buurt van het huis van uw schoonfamilie toen ze u ontvoerd hebben (CGVS 1, p. 13) en dit dan nadien zouden nalaten te doen omdat ze schrik hebben. Nog frappanter is uw bewering ondergedoken te hebben geleefd ten overstaan van uw bewering tot aan uw vertrek uit Gaza als taxichauffeur te hebben gewerkt (CGVS 2, p. 5). U deed toen vooral ritten in de regio van Gaza stad en vermeed de omgeving van Khan Younis, haalt u aan als tegenargument (CGVS 2, p. 5). Vanzelfsprekend is dit niet ernstig indien u daadwerkelijk een vrees voor vervolging zou hebben voor uw neven. Door lukraak in Gaza stad rond te rijden en te wachten op een klant (CGVS 2, p. 5) gaf u uw neven namelijk andermaal de kans om u te spotten of te viseren. In de door u geschetste context, mag immers worden verwacht dat u de nodige stappen zou hebben ondernomen om uit het vizier van uw vervolgers te blijven, aangezien u niet onmiddellijk het land bent uit gevlucht (CGVS 1, p. 8, 13). Uw bewering sinds de aanval op uw persoon in 2015 steeds ondergedoken te hebben geleefd bij vrienden (CGVS 2, p. 3-4), strookt dan ook helemaal niet met de vaststelling dat u tot aan uw vertrek als taxichauffeur heeft gewerkt.”

In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij erop dat zij ondergedoken leefde maar ook dat zij eens om de zoveel tijd haar familie wilde zien en diende te werken om haar familie te onderhouden. Zij stelt dat zij voldoende voorzorgsmaatregelen nam, “zoals ver weg parkeren en langsgaan op momenten wanneer haar neven niet in de buurt zouden zijn”. Zij werkte nooit in de buurt van Khan Younis om haar neven te ontwijken. Zij meent dat de verwerende partij valt over “details en pietluttigheden” en de essentie uit het oog verliest. Hiermee komt de verzoekende partij echter niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven in concreto te weerleggen. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig en werpt op generlei wijze een ander licht op deze motieven.

Tot slot motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op terechte en pertinente wijze dat het niet aannemelijk is dat verzoekers neven W. en J., die haar meer dan een decennium na de start van het familieconflict opeens ontvoerden en aanvielen, in de jaren nadien weliswaar meermaals per week telefonische bedreigingen stuurden naar de verzoekende partij doch zonder dat zij nog echt tot actie overgingen:

“Tot slot dient te worden opgemerkt dat het weinig plausibel is dat u na uw ontvoering nog wekelijks telefonische dreigberichten zou hebben ontvangen. U haalt zelf aan dat W. en J., die nadien dan overleden is, zonder vooraf ooit iets te ondernemen, in 2015 u plots aanvielen en voor dood achterlieten (CGVS 1, p. 13). Na dit incident zouden ze u dan van eind 2015 tot kort voor uw vertrek in 2018 telefonisch beginnen bedreigen zijn, tweemaal per week (CGVS 1, p. 14). Het is weinig geloofwaardig dat uw neven u, nadat ze u plots uit het niets zo hardhandig zouden hebben toegetakeld, nadien zoveel geduld met u zouden hebben en u wekelijks zouden bedreigen, zonder echt tot actie over te gaan. Zoals eerder aangetoond is het namelijk allerm minst geloofwaardig dat u ondergedoken leefde. Indien uw neven hun wraak wilden verzilveren, hadden ze daar dan ook alle kans toe. Dat ze nagelaten hebben dit te doen, en in tegenstellig tot dat, u wekelijks meermaals zouden hebben gecontacteerd, is dan ook weinig plausibel in de door u geschetste context.”

Dienaangaande voert de verzoekende partij geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in haar verzoekschrift. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

Gezien het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan de problemen die de verzoekende partij beweert te hebben gehad naar aanleiding van een conflict binnen haar eigen familie. De hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven dienaangaande vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de verzoekende partij niet op dienstige wijze weerlegd. Deze motieven worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Wat betreft het familieconflict met de familie K. motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op terechte en pertinente wijze dat:

- geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde ontvoering van de verzoekende partij door de familie K. in 2006, gelet op haar gebrekkige kennis over haar ontvoerders en daar zij ook na haar vrijlating niet trachtte te achterhalen wie haar ontvoerders waren;
- de verzoekende partij verklaart dat zij na haar ontvoering in 2006 of 2007 geen persoonlijke problemen meer heeft gekend in het kader van het conflict met de familie K., terwijl haar bewering dat wanneer Hamas van het toneel zou verdwijnen haar familie niet langer beschermd zou zijn tegen de familie K. louter hypothetisch is, zodat dient te worden vastgesteld dat haar vrees in het kader van dit familieconflict heden als niet langer actueel dient te worden beschouwd.

Dienaangaande voert de verzoekende partij geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in haar verzoekschrift. Aldus worden deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent en correct zijn, door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Ten overvloede merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing tevens terecht wordt gemotiveerd als volgt: *“Wat betreft het vluchtelingenstatuut dat toegekend werd aan uw broer A.,M.H.M. (OV (...)) en uw schoonbroer A.,S.M.S. (OV (...)) moet in eerste instantie opgemerkt worden dat uw broer en uw schoonbroer op 7 juli 2014 een verzoek om internationale bescherming indienden. U kwam 4 jaar later aan in België waar u op 4 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Het CGVS moet elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. In casu haalde uw broer en uw schoonbroer net zoals u strikt persoonlijke motieven aan waardoor het loutere feit dat zij als vluchteling erkend werden dan ook niet betekent dat er ook in uw geval beslist moet worden tot toekenning van een beschermingsstatuut. Uit het geheel van de vaststellingen blijkt op afdoende wijze dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde geen internationale beschermingsnood bestaat.”* Dienaangaande voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkel concreet en inhoudelijk verweer.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad deze bevindingen op zich voldoende om in navolging van de commissaris-generaal te besluiten dat de persoonlijke feiten die de verzoekende partij ter staving van haar verzoek

om internationale bescherming heeft aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die haar zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten niet aantonen.

C. Andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en ex nunc onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan haar persoonlijke situatie waaruit blijkt dat de verzoekende partij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt waardoor zij gedwongen werd het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

6.3. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, en de verzoekende partij bovendien niet aantoont dat zij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten haar invloed en onafhankelijk van haar wil, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat de verzoekende partij conform artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er *in casu* geen sprake zijn van een onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, “subsidiair” wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat de verzoekende partij zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat zij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een “individuele beoordeling van alle relevante elementen” werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het Hof van Justitie in het bovengenoemde arrest El Kott (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 55/6 van de Vreemdelingenwet, dient erop gewezen dat de Vreemdelingenwet geen artikel 55/6 bevat.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1, D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS